

தேயத்தன் இளவேயல்

(விவாதிவியற்பிக் கவிதைகள்)

ச. முருகையன்

padippakam

படிப்பகம்

இதயத்தின் இளவேனில்

(மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள்)

இ. முருகையன்

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை வெளியிடு 110

நூற் பெயர் : **இதயத்தின் இளவேனில்**
 (மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள்)
 நூலாசிரியர் : **இ. முருகையன்**
 பதிப்பு : **2010 ஜூலை**
 வெளியீடு : **தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை**
இல. 571/15, காலி வீதி,
கொழும்பு - 06
011 2381603, 077 8851989

கணனிப் பதிப்பும்

பக்க வடிவமைப்பும் : **மதுராளினி குலசிங்கம்**
 அச்சுப்பதிப்பு : **கௌரி அச்சகம், 011 2432477**
 விலை : **ரூபா 150.00**

Title : Ithayathin Ilavenil
(Translation of Poems)
Author : R. Murugaian
Edition : 2010 July
ISBN : 978 - 955 - 8637 - 27 - 2
Publishers : Dhesiya Kalai Ilakkiyap Peravai
571/15, Galle Road,
Colombo - 06
011 2381603 / 077 8851989

Computer typing &

Layout Design : **Mathuralini Kulasingam**

Printing : **Gowriy Printers**

011 2432477

Price : **Rs. 150.00**

பதிப்புரை

கவிஞர் இ. முருகையன் ஒரு நல்ல நாடகாசிரியர் என்பதைப் பலரறிவார்கள். அவரது கவிதைகள் பலவும் பாநாடகங்களும் நாடகச் சுவடிகளும் நூல் வடிவு பெற்றுள்ளன. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை அவற்றை வெளியிடுவதில் முக்கியமான பங்காற்றியுள்ளது. அவருடைய கவிதைகளில் இதுவரை நூல் வடிவு பெற்றவையினளவுக்கும் மேலாக நூல் வடிவு பெறாதவை உள்ளன. அவ்வாறே அவரது நாடகங்கள், கட்டுரைகள் என்பனவற்றிலும் நூல் வடிவு பெற வேண்டியவை பல உள்ளன. அதைவிட இலங்கையின் மொழியியற் சிந்தனையாளர் களுள் முருகையன் முக்கியமான ஒருவர் என்பதை அவரது மொழி பற்றியும் மொழிபெயர்ப்புப் பற்றியுமான நூல்களைப் படித்தோர் மட்டுமே உணர்வர்.

முருகையனின் அனைத்து ஆக்கங்கட்கும் நூல் வடிவு வழங்கும் எண்ணம் எமக்கு உண்டு. அவரின் அதிகம் அறியப்படாத பக்கங்களை முதலில் நூல் வடிவில் வழங்குவது முருகையனைப் பற்றிய முழுமையான புரிதலுக்கு உதவும் என்ற வகையில் நமது முருகையன் நூல் வெளியீட்டுத் திட்டத்தில் அவருடைய கவிதைத் தமிழாக்கங்களை நூல் வடிவில் வழங்க விரும்பினோம்.

இந்த நூலில் உள்ள தமிழாக்கங்கள் பல்வேறு காலப் பகுதிகளில் எழுதப்பட்டவை. இத்தொகுப்பிலுள்ள முதற் 19 கவிதைகளும் “ஒரு வரம்” என்ற சிறு நூலாக வந்தவை. அவர் தமிழாக்கிய ஏழு பலஸ்தீனக் கவிதைகள் கவிஞர் பேராசிரியர் நு.மாணின் மூன்று பதிப்புகள் கண்ட “பலஸ்தீனக் கவிதைகள்” என்ற நூலில் உள்ளடக்கப்பட்டவை. பேராசிரியர் நு.மாணின் அவர்கட்கு நன்றிகளுடன் அவற்றை இத் தொகுப்பில் சேர்த்துள்ளோம். பிற சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்த ஐந்து கவிதைகளும் இங்குள்ளன. இத் தமிழாக்கங்கள் கவிஞர் முருகையனின் சீரிய மொழிபெயர்ப்பு ஆற்றலை அடையாளம் காட்டுவன என்ற கருத்தை வாசகர்கள் நம்முடன் பகிர்வர் என்ற நம்பிக்கை நமக்குண்டு. இந்நூலை வெளியிடுவதில் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை பெருமகிழ்ச்சியும் பெருமையும் அடைகிறது.

பெரும்பாலான கவிதைகளின் உணர்வு நிலையை உணர்த்துவதான கவிஞர் வில்லியம் வேட்ஸ்வேத் என்பாரின் கவிதையொன்றின் தலைப்பினையே நூற் தலைப்பாகத் தெரிந்துள்ளோம்.

இந் நூலில் உள்ள கவிதைகளைத் தொகுக்க உதவிய கல்வயல் வே. குமாரசாமி தட்டெழுத்தெழுதிய மதுராளினி குலசிங்கம் அச்சிட உதவிய கௌரி அச்சகத்தினர் ஆகியோருக்கும் எமது நன்றிகள்.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

இல. 571/15, காலி வீதி,

கொழும்பு - 06

2381603, 077 8851989

உள்ளுறை

1. நீ விரும்பி மனம் வைத்தால் வாழ்வளித்தல் கூடும் - மைக்கேல் ட்ரேய்ற்றன் - 5
2. பித்தன், காதலன், பாவலன் மூவரும் - வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர் 6
3. பரவாயின்மை - யோன் டன் 7
4. உதயசூரியன் - யோன் டன் 9
5. இனிய காதலி - யோன் டன் 11
6. கண்ணீர் சிந்தாதே - யோன் டன் 13
7. நாயகியர் பிரிவை முன்னிட்டு - ரொபேற் ளிக் 15
8. பழுத்தன செரிகள் - ரொபேற் ளிக் 16
9. பேராண்மை - ஜோன் சக்கிளிங் 17
10. காதற்கா - வில்லியம் பிளேக் 18
11. நோய்ப்பட்ட ரோசா - வில்லியம் பிளேக் 19
12. நச்சு மரம் - வில்லியம் பிளேக் 20
13. இதயத்தின் இளவேனில் - வில்லியம் வேட்ஸ்வேத் 21
14. மென்குரல்கள் மாய்ந்த பிறகும் - ஜெலி 31
15. ஓடும் ஓட்டிச் செல்லவே வேண்டாம் - பைரன் 32
16. அழகிடையே நடை பயில்வான் - பைரன் 33
17. என்னுடைய ஆசை - ஜோன் லெஃமான் 34
18. ஒருவரம் - எஸ்ரா பவுண்ட் 35
19. நாணும் நாயகிக்கு - அன்ட்ரூ மாவெல் 37
20. நீதியின் சந்நிதி - பிரான்ஸ் கஃப்கா 40
21. நியதி - சொபொக்கிளீஸ் 44
22. மீனவனும் பொன் மீனும் - ஏ.சி. புஷ்கின் 46
23. சந்தி - ரொபேட் ஃபிரொஸ்டர் 54
24. அதி அசாதாரணமான ஓர் அறிமுகம் - விளாடிமீர் மாயாக்கோவ்ஸ்கி 55
25. இஸ்ரேலிய யூதன் ஒருவனுக்கும் அராபியன் ஒருவனுக்குமிடையே உரையாடல் - சமீஹ் அல் காசிம் 61
26. வங்குரோட்டானவனின் அறிக்கை - சமீஹ் அல் காசிம் 62
27. சத்தியம் - சமீஹ் அல் காசிம் 65
28. சிறையிலிருந்து எழுதும் கடிதம் - சமீஹ் அல் காசிம் 67
29. இருபதாம் நூற்றாண்டு - சமீஹ் அல் காசிம் 68
30. ராஃபாச் சிறுவர்கள் - சமீஹ் அல் காசிம் 70
31. டீங்காய் உடையணிந்த ஐ.நா. மனிதர் அனைவருக்கும் - சமீஹ் அல் காசிம் 74

நீ வீதும்ப் பனம்வைத்தால் வாழ்வளித்தல் கூடும்

பிரிந்திடவே வேண்டாமடி. முத்தம் ஒன்று வேண்டாம்!
பேசாதே!! என்னிடம் நீ பெறுவதற்கொன் றில்லை
அரிந்துவிடெம் தொடர்களை; சந்திர சூ ரியர்மேல்
அன்றுசெய்த உறுதிகளை மறந்துவிடு; நாங்கள்
மருந்தளவும் பிணங்கலின்றிப் பிரிகின்றோம் என்ற
மகிழ்ச்சி எனக் குள்ளதடி; இனிமேல் என் றேனும்
திரும்பவும் நாம் சந்தித்தால் முன்னைய நம் காதல்
சிறிதேனும் நம் விழியில் தெரிந்திடலா காது
ஆவிகுலைந் தவனுடைய மூச்சலையும் வேளை;
அறிவு மங்க வைத்தியர்கள் கைவிரித்த யாரும்
நம்வசமோ தலைவிதி என் றெண்ணும் இந்த வேளை;
நீ விரும்பி மனம் வைத்தால், அவனுடைய சாவை
நிறுத்திவைத்து மறுபடியும் வாழ்வளித்தல் கூடும்.

●●●

மைக்கேல் ட்ரேய்ற்றன்
(1563-1631)

பித்தன், காதலன், பாவலன் மூவரும்

பித்தன்; காதலன், பாவலன் மூவரும்
 கற்பனை இறுதித் திட்டம் ஆகினோர்
 அகன்ற நிரயமும் கொள்ளாப் பேய்களை
 அறிவான் ஒருவன் அவனே பித்தன்
 எகிப்திய புருவம் ஒன்றிலே எலனின்
 எழிலையே காண்பான் காதலன்; கவிஞனின்
 சுழலும் மயல் விழி சொர்க்கம் துழாவி
 மண்ணிலம் வரைக்கும் வரும். அவன் கற்பனை
 அறியாப் பொருள் உருச் சுவடு காணவும்,
 கவிஞனின் பேனா கனஉடல் கொடுத்துக்
 காற்று நிகர்த்த இன்மைகள் தமையும்
 ஊரும் பேரும் உடையன வாக்குமே.

வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர்
 (1564-1616)

பரவாய்ன்மை

சிவப்பியையும் கறுப்பியையும் காதலிக்க வல்லேன்.
 சிறுத்தவளும் பெருத்தவளும் காதலிக்க வல்லேன்
 உவப்புடையாள் தனிமையினில் என்றாலும், அன்றி
 ஊடி விளை யாடுபவள் என்றாலும் நன்றே.
 அவள் நாட்டாள் ஆனாலும், நகரத்தா ளேனும்
 அவள் நம்பும் போக்குடையாள், அல்லாள் ஆனாலும்,
 தவித்தழுவாள் என்றாலும், தடி போலும் காய்ந்த
 தன்மையினாள் ஆனாலும் காதலிக்க வல்லேன்.
 எவள் எனினும், நீ எனினும், கற்பில்லாள் எனினும்,
 இவள் எனினும், அவள் எனினும் காதலிக்க வல்லேன்.

அது தவிர்ந்த பாவம் உனை நிறைவுசெய்யா தா? நீ அன்னையர்கள் செய்தவையே செய்வது போ தாதா? முதிய பழம் பாதகங்கள் முடிந்தனவா, என்ன? முடிந்த பின்னர் புதியவையா தேடுகிறாய்? அன்றி வதைக்கிறதா ஆண்கள் எல்லாம் மெய்யர் என்ற உண்மை? வருந்தாதே, அப்படி நாம் இல்லை, அது வேண்டாம். எதை எனினும் கொள்ளை கொள்ளு; கட்டிவைக்க வேண்டாம் என்னை விட்டு விடு - உனது கற்புடைமை யாலே இதய நுழைந் தூடு செல வந்த வழிப் போக்கன் எதற்காக உன்கைதி ஆகிவிட வேண்டும்?

இப்பாடல் நெட்டுயிர்த்தேன். ரதிதேவி கேட்டாள்; இன்பத்தின் கொடுமுடியாம் பல்சுவைமேல் ஆணை; அப்படி நான் இதுவரைக்கும் கேட்டதில்லை! என்றாள். அந்நிலைமை ஒழிக என்றாள். பின்பு வந்து சொன்னாள்: கற்பு நிலை எனும் அனர்த்தம் வேண்டும் என்று நிற்கும் காதகர்கள் இரண்டொருவர் உள்ளதுண்மை ஆயின், இப்பொழுது நான் அவர்க்கும் சொல்லி இருக்கின்றேன் இதுகேள் மின்! உண்மையர்கள் நீங்கள். சரி போங்கள் கற்பில்லார் மாட்டே நீர் உண்மையுடை யோராய்க் கழிப்பதற்குக் கடவீர் நும் காலத்தை என்று.

●●●

யோன் டன்,
(1572-1631)

உதய சூர்யன்

பரபரத்த கிழமடையா, பகலவனே மூர்க்கா!
 படுக்கையறைச் சாளரத்தின் இடுக்குவழித் திரைக்குட்
 கரம் நுழைத்தேன் எங்களுக்குத் தொல்லை தரு கின்றாய்
 காதலுக்கு மோ உனது கால நெறிச்சட்டம்?
 ஒரு கணமும் நில்லாமல் ஓடுகிறாய்? போடா.
 ஓட்டிவிடு மாணவரை வீட்டிருந்து வேளைக்கே.
 அரசசபை அலுவலரை, அலுத்த தொழி லாளர்களை
 அலுவலகத் தெறும்புகளை, அனைவரையும் துரத்திவிடு
 பருவங்கள், நாழிகைகள், நாள், வாரம், மாதம் என்ற
 பகுப்புகள் ஏன் காதலுக்கு? காலத்தின் கிழிசல் அவை.

உன்கதிர்கள் மதிப்புயர்ந்து வலியன என் றேனோ
 உனக்குள்ளே நினைக்கின்றாய்? இமைத்தேனோ ஒழிந்தாய்
 என்னவளைக் கண் மூடின காண இய லாதே
 என்பதனால் விட்டுவைத்தேன்; போ, மறுநாள் வந்து
 மின்பொலியும் இவள்நோக்கால் உன் கண்கள் குருடாய்
 விடவில்லை யானால் நீ பார்த்து வந்து சொல் எனக்கு,
 இந்திய நாடுகள் அணிந்த இணையில்லாத் திரவியங்கள்
 இருந்தனவா பழையபடி அங்கங்கே என்பதனை.
 அந்த அர சர்களை நீ அதுபற்றிக் கேட்டுப்பார்
 அத்தனையும் இங்கெனது கட்டிலிலே உள என்பார்

அவள் அடடா, ராச்சியங்கள் அனைத்தும்! நான் மன்னன்
 அரசர் பிறர் எங்களைத்தான் பார்த்து நடிக்கின்றார்
 இவர்களது பொன் எல்லாம் காக்காய்ப்பொன் அப்பா!
 இனி என்ன குறை உனக்கிங் குள்ளதன்றோ உலகம்?
 கவலை விடு. வயதுசென்று களைத்தாயா, என்ன?
 காசினிக்குள் ஒளிகொடுத்தல் உன்னுடைய கடமை என்றால்
 இவளவுதான் உலகமெல்லாம். எங்களுக்குப் பணிபுரி நீ,
 இந்த அறைச் சுவர்களெல்லாம் ஆகாயம்; நம்முடைய
 பவளமணி மஞ்சம் எனும் மேருவினை வலம் வருக.
 பகலவனே! உன்னுடைய பணி எளிதாய் முடிந்துவிடும்.

●●●

யோன் டன்

(1572-1631)

இனிய காதல்

இனிய கா தலி நான் தூர
 ஏகுதல் அலுப்பால் அல்ல
 உனைவிடச் சிறந்தாள் உள்ளாள்
 உலகதில் என்றும் அல்ல;
 கனி மொழி, ஈற்றில் உன்னைக்
 கைவிட்டுப் பிரிய வேண்டும்
 எனும் அதாற் பகிழக் காக
 இறந்து நான் பழகு கின்றேன்;

நேற்றிர வகன்று போன
 ஞாயிறோ இன்று தோன்றும்,
 ஆற்றரும் ஆசை, நேயம்
 அறிவில்லை அவனுக் கேனும்,
 ஆற்றல் சால் தூண்டல் உண்டே
 ஆகையாற் பறந்து முந்தி
 ஏற்றமார் வேகத் தோடும்
 இங்கு நான் வருவேன், அன்பே!

நல்ல கா லத்தை நீட்ட
 நமக்கிங்கே ஆற்றல் இல்லை
 செல்லவிட் டவற்றை மீட்கச்
 சிறிதும் நாம் வல்லோம் அல்லோம்
 அல்ல கா லம் தான் எம்மை
 அணைக. நாம் அதற்கும் ஆற்றல்,
 நல்குவோம். கலைகள், நீட்சி,
 நமைப்பொரல், பழக்கி வைப்போம்.

நெட்டுயிர்க் கின்ற காலை
 நீ என துயிர் உயிர்ப்பாய்.
 கொட்டுவாய் இரங்கிக் கண்ணீர்
 கொடுமை. என் குருதி வற்றும்.
 ஒட்டுற வதிகம் நான் நீ:
 ஆகையால் உன்னை வாட்டின்
 கட்டுரை பொய் - நீ என்னைக்
 காதலிக் கின்றாய் என்னல்.

ஏங்கும் உன் நெஞ்சம் சற்றும்
 எண்ணற்க என்பால் ஏதும்
 தீங்குறும் என. அவ் வச்சம்
 தெய்வத்தாற் பலிக்கக் கூடும்.
 தூங்குதற் பொருட்டே தூரப்
 புரண்டோளாம். ஒருவர் மற்றோர்த்
 தாங்குவோர் ஆயின், அன்னோர்
 சாம்வரை பிரிவ தில்லை

யோன் டன்
 (1572-1631)

கண்ணீர் சீந்தாதே

உன்னுடைய முன்னிலையிற் கண்ணீர் சிந்தின்
 உயருமடி அதன்மதிப்புன் உருவ மாட்சி
 என்னரசீ! கண்ணீரிற் பொறிக்கப் பட்டால்
 எத்தனை பொற் காசுபெறும் துளி ஒவ் வொன்றும்?
 அன்னவை என் துயர் நிலையின் அடையா ளங்கள்
 அன்னவை என் துயர் நிலையின் பலாப லன்கள்
 அப்பாலே செல் நினைவின் அடையா ளங்கள்
 மினனெழிலே நீ இன்றி வேறு நாட்டில்
 விழிநீர் நான் சிந்தின் இது விழிலே அன்றோ?

உருண்டை ஒன்றில் ஆசியா, ஆபி ரிக்கா
 அமெரிக்கா, ஐரோப்பா என்று கோடு
 வரைந்ததனால் இன்மையினை அனைத்து மாக்கி
 வையகமாய்க் காட்டிடுவார் புவி நூல் வல்லார்
 திருந்தெழிலே! உனதுருவாற் கண்ணீர் முத்துச்
 செக முழுது மாகிவிடும். நமது கண்ணீர்
 சொரிந்தமையாற் பெரும்புவியே அமிழ, என்றன்
 சொர்க்கம் அந்தப் பிரயளத்திற் கரைந்து போகும்.

கண்ணீர் சிந் தாதே. அக் கடலில் ஆழ்த்திக்
 கையணைப்பிற் கொல்லாதே என்னை; ஆழித்
 தண்ணீர் உன் கண்ணீரின் பாடம் கேட்டாற்
 சரித்து நொருக் கிடும் எனது கப்பல் தன்னை.
 விண்ணாடு சுழலுகிற கப்ப லுக்குள்
 வெம்மூச்சாற் கொடுமைகளைப் பழக்க வேண்டாம்;
 உள்மூச்சன் னுடையதென்றன் வெளிமூச் சாகும்;
 ஒரு நெடுமூச் சடுத்தவரின் உயிரை வாங்கும்

யோன் டன்

(1572-1631)

நாயக்யர் பீர்வை முன்னீட்டு

சுவையான நாயகிமார் பலர் பிரிந்தார்
 அதுவும் இதோ சொற்ப நாளுள்.
 உவமானம் இல்லாத கம்பீரி
 யூலியா; சாபோ என்பாள்
 அவள் சூரி - அந்தியா வழவழப்பு
 மேனியினாள்; அன்றி வெள்ளைச்
 சிவலோகப் பளிங்குருவாள் இனிமையுள்ள
 எலெக்ட்ரா; செந் தேன்சொல் பேசும்
 மிரியா; பின் கொரியானா புத்தியினை
 நளிமாய் விநியோ கிப்பாள்;
 பெரிலாவோ டெல்லாரும் போய்விட்டார்.
 எரிக்கமட்டும் தனித்து விட்டேன்,
 பிரிவுகளைக் கணக்கிட்டுக் கவலையினை
 அளந்துவிட்டுப் பின்னர் சாக!

●●●

றொபேற் எரிக்
 (1591-1674)

பழுத்தன செரிகள்

பழுத்தன செரிகள்! பழுத்தன செரிகள்!!
 முழு அழு குடையவை; முந்துமின், வாங்குமின்.
 எங்கே என்றா கேட்டீர்? கேள்மின்:
 எனது யூலியா இதழ் முறு வலிக்கும்
 குழலில்; அதுதான் செரி வளர் தீவு.
 குழலும் ஆண்டு முழுவதும் ஆங்கே
 செரிகள் வளர்ந்து சிவந்து
 பழுத்து மிளிர்வன. பாங்கெலாம் பார்மினே.

●●●

றொபேற் எரிக்
 (1591-1674)

பேராண்மை

அடடாவோ, அடடா! நான் மூன்று முழு
நாள் அடுத்துக் காதல் செய்தேன்.
தொடருதலும் கூடும் இன்னும் மூன்று நாள்
மழை புயலின் தொல்லை இன்றெல்.

ஞாலம் எங்கும் தேடிடினும் என்போன்ற
கற்பினனை நண்ணிக் காண
காலம் ஒரு நெடுவழியில் இறகொடியும்
நிலைவரையுங் களைக்க வேண்டும்.

என்றாலும் அதற்குரிய பெருமை எனக்
குரியதில்லை. இவளி னாலே
அன்றாயின் நான் இனைய பேராண்மை
உடையவனாய் ஆக மாட்டேன்.

அவள் கிடைக்க வில்லை என்றால், அந்தமுகம்
இல்லை என்றால், அவள் இடத்தை
எவள் எவளோ பிடித்திருப்பாள் இருபதுமுப்
பதுபேர்கள், குறைந்த பட்சம்!

●●●

யோன் சக்கிளிங்
(1609-1642)

காதற்கா

காதற்பூங் காநோக்கிப் போனேன்: முன்னர்
காணாத காட்சி ஒன்று கண்டேன்; புல்லின்
மீதில் நான் முன்னரெலாம் மகிழ்ச்சி பொங்க
விளையாடும் இடத்தில் ஒரு கோயில் கண்டேன்.

கதவுகளில் 'நுழையாதே' என்ற சொல்லுக்
காப்பிட்ட பூட்டுடனே காட்சி நல்க,
மதுரமலர் பல கொண்ட காதற் காமேல்
வைத்தேன் என் பார்வையினைத் திசை திருப்பி.

புதைகுழிகள் கல்லறைகள் நிறைய ஆங்கே
பூ இருக்கத் தக்க இடம் எங்கும் கண்டேன்;
மதகுருக்கள் கருஞ்சட்டை யொடு நடந்தென்
மகிழ்வாசை முட்கொடியாற் பிணித்தல் கண்டேன்

●●●

வில்லியம் பிளேக்
(1757-1827)

நோய்ப்பட்ட ரோசா

ரோசா நீ ஓர் நோயாளி;
காணா வாறே இரவுகளில்
மூசும் புயலில் அலை புழு உன்
செம்மை மகிழ்வுச் சேர்க்கையினைக்

கண்டு கொண்டு விட்டது பார்;
களவுக் காதல் உன் வாழ்வை
உண்டுண் டழிக்கும் ஐயையோ!
ஒழித்துத் தொலைக்கும் நோய்ப்படுத்தி

●●●

வில்லியம் பிளேக்
(1757-1827)

நூச்சுபரம்

கோபம் கொண்டேன் தோழன் மீதில்;
கோபம் சொன்னேன்; குளிர்ந்து தீர்ந்தது;
கோபம் கொண்டேன் தீய பகைவனில்;
கூறினேன் அல்லேன்; வளர்ந்தது கோபம்.

அச்சத் துடனே அதற்கு நீர் வார்த்தேன்;
அல்லும் பகலும் கண்ணீர் ஊற்றினேன்;
எத்தும் சூதும் இயைந்த முறுவலாம்
எறிக்கும் வெயிலை அதற்குப் பாய்ச்சினேன்.

அல்லும் பகலும் வளர்ந்து வளர்ந்தே
அழகிய அப்பிட் பழத்தைத் தந்தென்
இல்லில் இருந்ததை எதிரி கண்டான்;
என்பழம் என்பதும் அறிந்து கொண்டான்.

இருட்டுச் சூழ்ந்ததும் தோட்டத் துள்ளே
எவரும் காணா வகையில் நுழைந்தான்:
மரத்தின் கீழே காலையிற் கிடந்த
மாற்றான் உடலை மகிழ்வுடன் கண்டேன்.

●●●

வில்லியம் பிளேக்
(1757-1827)

இதயத்தன் இளவேனல்

மனிதனின் தந்தை பிள்ளையே ஆவான்
என்வாழ் நாள்கள் ஒன்றுடன் மற்றதும்
இயற்கைப் பக்தியால் இணைவதை விரும்புவேன்.

புல் நிலமும், புதர், ஓடை, பூமி, பொதுப்
பொருள் யாவும் காணுங் காலை
எல்லாமே வான் ஒளியை, புதுக்கனவின்
திருப்புகழை அணிந்து தோன்றும்.

இல்லை, இல்லை - அது இறந்த காலம் இன்றோ
இரவு பகல் எது பார்த் தாலும்
முன்னொருகாற் கண்டவற்றைக் காணுகிலேன்
அவை கதையாய் முடிந்து போயின.

வானவில்கள் வந்து செல்லும். தாமரையோ
 அழகியது; மகிழ்ச்சி பொங்க
 மோன முழு வெறும் வெளியில் மதி குனிந்து
 நீர் பார்க்கும், இரவிலே, விண்
 மீனின் ஒளி மிளிர்கையில்; வேனில் மிக
 இனியதுதான் எனினும் எங்கு
 நான் செலினும் புகிக்குரிய புகழ்பழமை
 நழுவுதலே காணு கின்றேன்.

புள்ளினங்கள் இன்ப இசை பண்ணுகையில்
 மிருதங்கம் தாளம் போடத்
 துள்ளுவன போல் மறிகள் துடிப்புடனே
 இயங்குகையில் - துயரம் ஒன்று
 மெள்ள என்னுள் எழும். சமயம் பார்த்ததனை
 வெளிப்படுத்தின் ஆறு தல்தான்!
 கொள்ளுகிறேன் மறுபடியும் வலிமை. அதோ,
 கொடுமுடியில் அருவி வீழ்ச்சி!!

அவ்வொலியின் எதிரொலி நீள் மலை அதிர்த்தல்
 கேட்கின்றேன். அட்டா, துக்கம்
 எவ்விதமும் இப்பருவ எழுச்சியினைப்
 பிழைப்பதற்கு விடவே மாட்டேன்.
 உவ்வெனும் காற் றுறங்குகிற மருதநிலம்
 இருந்துவரும். பூமி, ஆழி
 எவ்விடமும் ஆனந்தம்! இதயத்தின்
 வசந்தமடா, இன்பம்! இன்பம்!!

விலங்கெல்லாம் விடுமுறையாம். இன்பமெனும்
 பிள்ளை! எனைச் சுற்றி வந்து
 பலங்கொண்டு கூவுக நீ, மகிழ்வு மிக்க
 இடைச்சிறுவா! வா, வா, காதில்
 நலம்பொலியும் ஒலி விழட்டும், ஆசி பெற்ற
 உயிர்காள் நும் நாதம் கேட்டேன்.
 கலந்துமக்குட் பேசுகிறீர். வான் உமது
 விழாக் கண்டு களிப்புக் கொள்ளும்.

முடி உளதென் தலை மீதில் உம் களிப்பின்
 முழுமையெலாம் உணரு கின்றேன்.
 நெடுமலையின் சாரலெங்கும் சிறுவர்கள் பூக்
 கொய்கையிலே, நிலமே இந்த
 நடுவசந்த இன் காலை நயக்கையிலே,
 நான் மட்டும் முணுமு ணுத்தால்,
 படுகெடுநாள் இது; வேனில் மென்மையொளி
 பாய்கிறது பார்க்கி றேன் நான்.

அன்பின் அணைப் பிளிற் பிள்ளை அதோ துள்ளும்
 ஆனந்தம் கேட்கின் றேன் நான்.
 என்னிருகண் கண்டதொரு மரமும் ஒரு
 வயல்வெளியும் எனிலோ ஏங்கி
 முன்னிருந்து மறைந்த ஒன்றைப் பேசுவன
 காலடியில் முருக்கம் பூவும்
 இன்னதையே பேசுவன. ஒளிப்புகழும்
 கனவு மின்னும் எங்கே இன்று?

உறங்கி விழிப் பது பிறப்பு மறந்து நினைப்
 பதும் அதுவே. எம் ஆன் மாவாம்
 சிறந்த உடு வேறெங்கோ மறைந்த ஒன்று.
 தொலைவிருந்து திரும்பி எல்லாம்
 மறந்துவிடா நிலைமையிலே வருவதொன்று.
 வறியதன்று; தெய்வ வீட்டின்
 திறம் புகழ்ச்சி ஒளி முகில்கள் உடுத்துவரு
 கின்றவர் நாம், தெய்வக் கோலம்

எம்புடையில் உள்ளதெங்கள் குழந்தைமையில்,
 வளருகிற இளங்கா லத்தில்
 வெஞ்சிறையில் இருட்டு நிழல் மூடுவன.
 எனினும் அந்த இன்ப ஊற்றைக்
 கண்பருகும். இளவல் இன்னும் இயற்கையது
 குரு ஆவான். கன தூரம் தான்
 அம்புவியில் நடப்பதற்காய் உளதெனினும்
 தூய ஒளி கூடப் போகும்.

மனிதநிலை எய்திவிடின் இவ்வொளியும்
 இறந்து பொதுப் பகலில் மங்கும்.
 இனிமை பலப் பல உண்டு நிலநல்லாள்
 மடி மீதில். இவளோ என்றால்
 கனிவுடனே தாய் போல வளர்த்துவரும்
 செவிலி; தன்னால் இயன்ற மட்டும்
 முனைகின்றாள், மனிதனது மூலநல
 மாளிகையை மறக்க வைக்க.

அறுவயதுக் குழந்தை புது ஆனந்தத்
 திடை அமைதல் காண்பீர். அன்னை
 முறுவலொடு தரு முத்தம்; தந்தை விழி
 ஒளிப்பாய்வு முதல சூழ
 உறுவதையும் அவன்கையின் வினைத்திறனின்
 மத்தியிலும் அவனைக்காண்க;
 நிறைகனவின் பெறுபேறாய்க் காலடியில்
 தீட்டிவைத்த திட்டம் காண்க.

திருமணத்து நாயனத்தில், மரணஒலிப்
 பிலாக்கணத்தில் சித்தம் சேர்த்துப்
 பெருகுகளி மிகு பாவும், உருகல் நிறை
 அழுபாவும் பேசும் நாவில்
 பொருதல்களும், அலுவல்களும், காதல்களும்,
 பொருளாக்கிப் பேசு கின்றான்
 பெருமையுடன் இவை உதறி வேறொரு பா
 கம் கொளவும் தயங்க மாட்டான்.

தொழில் முழுதும் நடிகர் தொழில் எனுமாறு
 யாவரையும் போல் நடித்துக்
 கிழவயது வேடம் ஒன்றும் நகைச்சுவைக்காய்
 ஏற்றிடுவான், கேலிப் பாங்காய்
 முழுமைஎழில், உயர் மகிமை பொய்த்து வெளிக்
 காட்டுகிற தோற்றம் பூண்ட
 பழ முனிவ! குருடுமை செவிடர்களின்
 இடைநடுவே பார்ப்போம் நீயே.

புதைகுழியின் இருளிடையே பல இரவாய்
 நாம்தேடும் உண்மை யாவும்
 நிதநிலையின் சதாசித்த நிட்டையினால்
 காண்பவன் நீ - அருளா னந்தப்
 பதமிசையே வீற்றிருக்கும் பலமிகுந்த
 ஞானியடா; உன்மீ தன்றோ
 முதல் முழுமை ஆண்டவனின் இறவாமை
 விடாநோக்கு முனைந்து பார்க்கும்.

(பகல் உணர்வும் ஒளியும் இலாப் புதைகுழியும்
 உன்மட்டிற் பள்ளி மஞ்சம்.

அகம் நுழைந்த சிந்தனையில் ஆழுவதற்
 கேற்ற இடம் ஆகும்) ஆயின்
 மிக உயர்ந்த விண்ணுலகின் ஆற்றலுடை
 மேதை! எதற் காக மண்ணின்
 நுகம் எடுத்து நீயாகப் பூட்டுகிறாய்
 உன் தோளில், நோகு மாறு?

அருள் கொடுத்த வரம் அழிக்க ஆண்டுகளைத்
 தூண்டுவதேன், ஐயா! இந்தப்
 பெருநிலத்து, வரன்முறைகள் உன்முதுகிற்
 சுமை ஏற்றும் - கனத்த பாரம்,
 நரை பனிபோற் கனப்புடைய, ஓரளவு
 வாழ்கையைப்போல் ஆழம் உள்ள
 சிரமமிக்க பாரம் அது. சிறுபிள்ளை
 நீ அதனை விரும்பு வாயோ?

இதயத்தன் இளவேனல்

கனிந்த தணல் போல் மினுக்கும் இன்பமே
 நீ கடுகிக் கரைந்தா யேனும்
 நினைந்திருக்கும் இயற்கை இன்னும். நேற்றைய ஞா
 பகம் நிதமும் ஆசி பேசும்.
 முனைந்து தொழில் புரிகையிலும், ஓய்கையிலும்
 பிள்ளைமையின் இன்ப மான
 மனம் எதற்கும் அடங்காமற் சுதந்திரமாய்ப்
 பறக்கும் அந்த மாண்பால் அல்ல...

இதயமிசை எழுந்ததருளும் எளிமை மிக்க
 அன்புமதம் நோக்கி அல்ல...
 புதிய பல தென்புகளின் பொலிவினையும்
 கண்டல்ல... போன வாழ்வின்
 இத நினைவை விரும்புவதும், இசைபாடி
 ஏத்துவதும், நன்றி சொல்லி!
 அவை தவிர வேறு பல காரணங்கள்
 உளவன்றே, ஆசை கொள்ள.

எம்மை விட்டு நழுவுகிற உணர்வுகளை
 புறப்பொருளை, மறைகை தம்மை
 நம்முணர்வின் அந்தத்தில் உள்ள ஒரு
 பெரும்படைப்பின் நம்ப வின்மைத்
 தன்மையினை விடாப்பிடியாய் நுழைந்தாயும்
 வினாவல்களின் பொருட்டே யாகும்!

வெம்மையொடும் வியப்பினொடும் சின்னான் வாழ்
 நம்மியல்பு விதிர்க்கு மாறு
 மேன்மைமிக்க உள்ளுணர்வு மிளிர்வதனால்!
 விளங்காத நிழலாய் நிற்கும்

பான்மையுள்ள ஞாபகமும் மூல அன்பும்
பகலுக்கோர் ஒளியூற்ற றாக,
ஞானதாரி சனத்துக்கு நாயகமாய்
நமக்கவைகள் அமைத லாலே;

மோனமுழு சதாகால முத்தியிலோர்
சிறுதுளியாம் முகூர்த்த மாக்கிச்
சத்தமிடும் நம்முடைய ஆண்டுகளைக்
காட்டுகிற சக்தியாகும்,
சுத்த சுக இளமைநிலைப் பழநினைவுப்
படிமங்கள் தோன்றி நின்றே
எத்திறத்தும் அழியாத சத்தியமாய் -
உதாசீனம், முயற்சி இன்ப
சத்துருவாய் உள்ளவைகள், சிறுவர்நிலை
வளர்ந்த நிலை எல்லாம் கூடி
இல்லாமல் ஒழிப்பதற்கும் இயலாத
உண்மை அவை.

என்ப தாலே

மெல்லியல்பு மிளிருகிற பருவத்தில்
உள்நாட்டில், தொலைவின் கண்ணே
எல்லையிலாப் பரசுடலுக் கிப்பாலே
ஒள்ளோம் நாம். எனினும் ஆன்மா
நல்ல அந்தக் கடல் பார்க்கும்
வல்லமையை உடையதுதான் நன்று! நன்று!!

அள்ளி எழுந் துருளும் அந்த அலைகடலை
ஒருகணத்திற் கடந்த சென்று

இதயத்தின் இளவேனல்

பிள்ளைகளின் ஆடல்களை அதன்கரையிற்
கண்டுவக்கும் ஆன்மா - ஆமாம்!
புள்ளினங்கள் இன்பஇசை பண்ணட்டும்;
மிருதங்கம் தாளம் போடத்
துள்ளுவன போல் மறிகள் துடிப்புடனே
இயங்கட்டும், துரித மாக.

இன்றுங்கள் இதயத்தில் இளவேனில்.
ஆனந்த எழுச்சி யாலே
நன்று குழல் ஊதுகிறீர் ஆடுகிறீர் -
உங்களுடன் நானும் ஆட
என்று மிசை எழுகின்ற எண்ணமுடன்
களிக்கின்றேன். இன்பம்! இன்பம்!!
முன் ஒளிர்ந்த துலக்கம் இன்று மங்கலுற்று
மயங்கிற்றே! ஆயின், என்ன?

புல் நிலத்தின் சீர்த்தியையும், பூக்குலத்தின்
கீர்த்தியையும், புகழ்ச்சி மிக்க
நல்ல அந்தப் பழநாளும் மீட்க இனி
இயலாதே! ஆயின், என்ன?
அல்லலுறோம், அதற்காக. எஞ்சியதைக்
கொண்டு பலம் பெறுவோம்.

இப்போ
தில்லை எனினும் முன்னம் இருந்தமையால்
என்றும் உள்ள அநாதி ஆர்வம்.
மனிததுன்பம் வளர்த்துவிடும் தேறுதல்கள்
மரணத்தின் ஊடும் பார்க்கும்
புனிதமதம் - தத்துவத்து விசாரத்தை

அழைத்து வந்து போகும் ஆண்டு,
இனையவற்றிற் பலம் காண்போம்
ஊற்றுகளே,

புல்நிலங்காள், புதர்காள், குன்றே!
தனிமைபெற்றுக் கழன்றதெங்கள் அன்பென்ற
சகுனங்கள் தருதல் வேண்டாம்.

ஆயினும் என் இதயத்தே உம் வலிமை
உணர்கின்றேன். ஆழ்ந்து கீழே
போயிருந்து நுகருகிற பழக்கத்தின்
தீவிரம்தான் குறைந்த தேனும்
வாய்க் காலின் வரைந்திறங்கும் ஆறுகளை
உவக்கின்றேன், அவற்றைப் போன்ற
நோக்கோடு துள்ளி அச் சூதறியா
ஒளிநாளிற் குறைவா யேனும்!

மரணத்தைப் பார்த்திருந்த இருவிழியின்
சோகநிறம் போல மேகம்
இரவி படும் போதனைச் சூழ்ந்திருக்கும்
ஓட்டமொன்றை முடித்து வென்றோம்.
இருதயமே, நன்றி எம்மை வாழவைப்பாய்
பய, இன்ப மென்மை யாலே.
ஒரு சிறு பூ வே எனக்குக் கண்ணீர்க்கும்
விஞ்சிய ஆழ் போதம் ஊட்டும்.

●●●

வில்லியம் வேட்ஸ்வேத்
(1770-1805)

மென்குரல்கள் மாய்ந்த பிறகும்

மென்குரல்கள் மாய்ந்த பிறகும் நினைவினிலே
 இன்னிசைகள் நின்ற அதிர்வு நிலைத்திருக்கும்
 பொன்மலர்கள் நோய்ப்பட்டுப் போனாலும்,
 வாசனைகள்
 தம்மியல்பால் ஊக்கும் உணர்வுகளில்
 வாழ்ந்திருக்கும்

ரோசா இறந்துவிடின் ரோசிலைகள் காதலிக்கு
 மஞ்சம் அமைக்கக் குவிக்கப் படுவனவாம்;
 ஆசைத் திருக்காதல் - அன்பே! நீ போனபின் உன்
 எண்ணங்கள் மீதில் இயைந்து துயில்வனவாம்.

●●●

ஷெலி

(1792-1822)

ஓடம் ஓட்டிச் செல்லவே வேண்டாம்

சரி. இனி இரவிலே அத்தனை பிந்தி நாம்
ஓடம் ஓட்டிச் செல்லவே வேண்டாம்,
இருதயம் முன்போற் காதல தாயினும்
எழுமதி முன்போல் ஒளி உள தாயினும்

விரைவாய் உறையினும் வாள் தேய் கின்றதே!
உயிரே நெஞ்சினை - உறுத்தித் தேய்ப்பதாம்;
இருதயம் மூச்சு விடுதற் கோய்வதும்
காதலும் ஆறுதல் பெறுவதும் வேண்டும்

காதலித் தற்கே இரவுக ளாயினும்,
கடுகியே வருவன பகல்களும் ஆயினும்,
சீதள நிலவிலே இருவரு மாக
ஓடம் ஓட்டிச் செல்லவே வேண்டாம்.

●●●

பைரன்
(1788-1824)

அழக்டையே நுடையல்வாள்

முகிலறியாச் சுவாத்தியத்து மீன் மிளிரும் வான்படைத்த
முன்னிரவுப் பொழுதினைப் போல் அழகிடையே நடை
பயில்வாள்.

தகதகப்பில்; இருளிலுள்ள தனிச்சிறப்பு யாவையுமே
சகலமுமே அவள் உருவிற், கருவிழியிற் சந்திக்கும்.
மிகுபகட்டு நாள்களுக்கு விண்மறுக்கும் மெல்லொளியின்
மெதுமையிலே பதப்பட்டாள் போல் அழகில் நடை
பயில்வாள்,

சுரிசுழலின் புரியிடையே தோன்றி அலை பாய்பவற்றில்
சுடர்முகத்தின் மீதில் எல்லாம் பதுங்கி ஒளி சார்பவற்றில்
ஒரு நிழல் சற் றதிகமென்றால், ஒரு கதிர் போ தா
தென்றால்,

உவமையிலா அவளுடய நளின எழில் அரைகுறையாம்
கருதுகிற இனிமை பயில் சாந்தமலி எண்ணங்கள்
தாம் வதியும் இடத்தருமை, தூய்மைகளைப் புலப்படுத்தும்.

மென்மையுடன் அமைதியில் கதை பேசும் கன்னங்கள்
மீதும் அவள் புருவத்தும் மீதும் உறைந் துலகினையே
வென்றிகொளும் புன்முறுவல், மிளிர் குளிர்மை
மென்னிறங்கள்,

மிகுநலத்திற் செலவான பகல்களினைக் கூறுவன.
அம்புவியின் மேல் உள்ள அனைத்துடனும் அமைதிகொளும்
அவள் உளத்தின் களங்கமிலா அன்பினிமை கூறுவன.

●●●

பைரன்
(1788-1824)

என்னுடைய ஆசை

அந்த அறைக்குள் நுழைதல் என்னுடைய ஆசை அப்பாலே தூண் வரிசை நெடுவழியில் முடக்கின் அந்தலையில் இருக்கிறது நெஞ்சகத்துட் கோயில், ஆதலினால் எழுதுகின்றேன்; சொல், கவிதை சாவி. அன்புசெய்தல் மற்றும் ஒரு வழி; ஆனால் அதுவோ அத்தனை நிச் சயம் இல்லை. அக்கினி ஒன் றுண்டு. பின்புறத்திற் பேழை ஒன்றிற் சத்தியம் அங்குண்டு. பேசாமல் சிலவேளை நான் கதவை அணுகின் காற்றடிக்கும்; தீக்குச்சி அணைந்துவிடும். திகைப்பேன். கண்டுகொள்வேன் சில நேரம் திறப்பதற்கும் சாவி போட்டதனைத் திருப்பி இரண் டங்குலங்கள் திறக்க மணி அடிக்கும். யாரேனும் அழைப்பார்கள் - தீ, தீ! கூச்சல் பல கைமறிக்கும் நான் எதுவும் காணேன். குதித்திறங்கிப் படிவழியே மீண்டும் இருந் தழுவேன்.

யோன் லெ.:மான்

(1907 -)

ஓத வரம்

சுருட்டுக்கடை வேண்டும் - எனக்கொரு
 சுருட்டுக் கடை வேண்டும்
 திருட்டுக்குக் காவலனே - அப்பனே
 தேவா சனிசுரனே - எனக்கொரு
 சுருட்டுக்கடை வேண்டும்.

தட்டில் அடுக்கடுக்காய்ப் - புகையிலை
 தாங்கி அமைந்திருக்கும்
 பெட்டிகள் வெள்ளியிலே - கிடந்தங்கு
 பேரொளி வீச வேண்டும்.

சுங்கான் புகையிலையும் - சுதியான
சுதுமலை யிற்சுருட்டும்.
அங்காந்து கொள்ளத் தூண்டி - அழைக்கிற
அம்பன் புகையிலையும்

கொஞ்சம் துருப்பிடித்த - தராசொன்றும்
கொண்டு தரவேண்டும்.
வஞ்சப் பொதுமகளிர் - சொட்டை சொல

வந்து செலல் வேண்டும் - அவர்கள்
தங்கள் குழல் திருத்தித் - தலையினைச்
சாய்த்துச் செலல் வேண்டும்.

முழுப்பொழு தும் சிறிதும் - ஓய்வின்றி
முளைக்கு வேலை தரும்
எழுத்துத் தொழில் தவிர - அருளுவாய்
எந்தத் தொழில் எனினும்.
திருட்டுக்குக் காவலனே - அப்பனே
தேவா சனீசுரனே!
சுருட்டுக்கடை வேண்டும் - எனக்கென்று
சொந்தமாய் என்பொறுப்பில் - எனக்கொரு
சுருட்டுக்கடை வேண்டும்.

●●●

எஸ்ரா பவுண்ட்

நாணும் நாயக்கது

உலகும் காலமும் போதிய வாம் எனில்
 உனது நாணம் ஓர் பாதகம் அன்றடி!
 அலகில் நீள் பகல் ஓட்டும் முறைகளை
 அமர்ந்து மெல்லென நாங்கள் துணியலாம்
 சலச லத்திடும் கங்கைக் கரையிலே
 தையல், நீ மணிக் கற்கள் பொறுக்குவாய்

அம்பர் ஆற்றுப் பெருக்கின் அருகிலே
 ஆதி ஊழிக்கும் ஆண்டு பத் தின் முன்னர்
 வெம்பி என்குறை கூறி உருகி உன்
 மீது காதல் நான் கொள்ளுவேன். யூதர்கள்
 நம்பல் மாறும் வரைக்கும் அக் காதலை
 நங்கை நீயும் மறுக்கலாம். பின்னர் என்
 காதற் பூண்டு படர்ந்து மெல் லென்று போய்க்
 கண்டம் ஐந்தையும் விஞ்சிப் பரக்கலாம்.
 ஒதி உன் விழி நெற்றி பரவலில்
 ஒவ்வொன் றுக்கு நூ றாண்டும், உன் கொங்கைகள்
 மீதி லே இரு நூறும், மிகுதிக்கு
 மேலும் முப்பதி னாயிரம், மற்றைய
 அங்கம் தோறும் ஓர் ஓர் உகம் ஆயினும்
 ஆகலாம், உன் இதயம் கடையுகம்
 காட்டலாம். இவை தக்கன. நானும் என்
 காதல் வீதம் குறைக்கும் விருப்பிலேன்.

காலத் தேரின் பறப்பொலி பின்புறம்
 காதில் வந் தே விழு கின்றதே!
 பாலை போலப் பரந்த மா காலம் எம்
 பக்க லில் அதோ தோன்றுதற் குள்ளது.
 ஏலு மோ உன் அழகினைக் காணல் பின்?
 எதிரொ லிக்கும் என் கீதம் புதை குழிச்
 சலவைக் கல்லில் ஒலிப்பதும் இல்லையாம்.
 தாங்கிக் காத்த உன் கன்னிமை உண்பவை

நெளி பு முக்களாம். நின் புது மானமும்
 நிலத்துத் தூசி. என் காமமும் நீறு தான்.
 குழி சிறந்த தனியிட மாயினும்
 கூடி அங்கு முயங்குவோர் யாருமே
 இல்லை என்றுதான் எண்ணுகி நேன் அடி.

காலை மென்பனி வாலிப வண்ணம் உன்
 கட்டு டல்மிசை தோலில் உறைகையில்
 சால வேட்கைகொள் ஆவிக் கணக்கனல்
 சரீர நுண் துளை தோறும் உயிர்க்கையில்
 ஏலு மான இப் போதில் நாம் ஆடுவோம் -
 எட்டிக் கொத்திப் பறக்கும் புள் போல நாம்

காலம் என்பதைக் கவ்வி விழுங்குவோம்,
 காத்துச் சோர்ந்து கலங்குதல் இன்றியே;
 எங்கள் ஆற்றல் இன்மை முழுதையும்
 எடுத்து ருட்டிய பந்தினை வாழ்வெனும்
 கங்கி லித்த இரும்புப் படலைக்குள்
 தள்ளி ஓட்டி எம் இன்பம் பிடுங்குவோம்,
 இங்ஙனம், கதி ரோனை நிறுத்துதல்
 இயல்வ தன்றெனில், ஓட்டித் துரத்துவோம்.

●●●

அன்ட்றா மாவெல்
 (1621-1678)

நீத்யன் சங்கீத

நீதி கோயிலில் வாயிலோன் நிற்கிறான்.
 'நெஞ்சிரங்கி அனுமதிப் பீர்' என்றே
 ஒதி வந்தொரு நாட்டவன் தாழ்ந்தனன்.
 'உன்னை இப்பொழு துள்விடேன்' என்கிறான்,
 வாயிலோன். அது கேட்டவன் - நாட்டவன்
 'மற்று நீர் பின் விடுவிரோ?' என்றனன்.
 'ஆகலாம் ஒருவேளை, எனினும் நான்
 அனும திக்கிலேன் இப்பொழு' தென்கிறான்.

* * *

நீள்கபாடம் திறந்து வழமை போல்
நிற்க, வாயிலோன் பக்கம் நகர்கையில்
ஆள்உள் நோக்கினான். எட்டி 'நீ அத்தனை
ஆசை கொண்டனை போலும்! விருப்பமேல்
போய் நுழைந்து பார். ஆயின் நான் வல்லவன்.
போகப் போக வலிமை மிகுந்தவர்
வாயிலோர்கள் பலர் உளர்' என்றிது
வாய் சிரித்து மொழிந்திடலாயினான்.

* * *

'மூன்று வாயிலுக் கப்புறுத் தானுமே
முனிந்து நோக்கினால் நானும் நடுங்குவேன்'
கான்று கண் கனல் வீச நவின்றனன்
கடைசி வாயிலோன்; நாட்டவனோ எனில்
ஆன்ற நீதி அனைவர்க்கும் எட்டுவ
தாக வேண்டும் என் றெண்ணினான். இன்னல்கள்
தோன்றி வந்து தடுத்திடும் என்றவன்
சொற்ப மேனும் நினைத்திருந் தான் அலன்.

* * *

கரிய தாடியும் கம்பளிச் சட்டையும்
கனத்து நீண்டுள மூக்கையும் பார்த்தவன்
வெருவி நின்றனன்; வாயிலோன் உட்புக
விடும் விரைக்கும் இருத்தல் உகப்பெனக்
கருதி நாட்டவன் காத்திருந் தான்; ஒரு
கதிரை தந்தனன் வாயிலோன். நாட்களோ
விரைய லாயின; ஆண்டுகள் ஓடின;
வேண்டி நின்று பணிந்தனன் நாட்டவன்.

* * *

‘விடுக’ என்று பலமுறை வேண்டவும்
 ‘வேளை வந்ததில்’ தென்றனன் வாயிலோன்.
 இடையி டைசில கேள்வியும் கேட்டனன்,
 இல்லம் பற்றியும், ஏனைய பற்றியும்.
 கடைசி யில்விடை: ‘இன்னும் நுழைகிற
 காலம் வந்தில்’ தென்பது மட்டுமே.
 உடைமை யாவும் இலஞ்சமாய் வாயிலோன்
 உறிஞ்ச லாயினான்; பாவம், அந் நாட்டவன்.

* * *

‘இயன்ற யாவையும் செய்துளேன் என்ற அவ்
 வெண்ணம் உன்வயம் தோன்றுதற் காகவே
 நயந்து லஞ்சத்தை ஏற்கிறேன்’ என்பது
 நவின்று கொண்டோன் வாயிலோன் வாங்கினான்.
 பயந்து நின்றிக் கடையவன் மட்டுமே
 பாவிஓர் தடை ஆயினான் என்றெணி
 உயர்ந்துள் நிற்கிற மற்றைய வாயிலோர்
 உண்மை கூட மறந்திட லாயினான்.

* * *

இளமை நாளில் விதியினை நொந்தனன்.
 இளமை போனபின் வாய்க்குள் முனகினான்.
 பழகினான் கடை வாயிலோன் சட்டையிற்
 பதுங்கி ஓடிடும் தெள்ளுகள் தம்முடன்.
 அழுது வேண்டினான் தெள்ளிடம் ‘உட்புக
 அனுமதித்திடத் தூண்டிடுவீர்’ என
 பழுது பட்டது கண்களின் பார்வையும்.
 பகல் இருண்டதோ, பார்வை இருண்டதோ!

* * *

என்றும் நின்று சுடர்விடும் நீதியின்
எழிற் கபாடம் நினைவில் ஒளிர்ந்தது.
பொன்று காலம் நெருங்கிய தாதலால்
பொன்று முன்னர் பழைய அனுபவம்
ஒன்று கூடின முளையுள் ளே, வினா
ஒன்று மட்டுமே மிஞ்சிமேல் மிச்சமாய்
நின்ற தாகையால் - கிட்ட வரும்படி
நீட்டு கையினாற் சைகை கொடுத்தனன்.

* * *

விறைத்துப் போயிற் றுடல் - குட்டை யாயிற்று.
மேலிருந்து குனிந்தனன் வாயிலோன்.
'அறிய எண்ணி விரும்புவ தென்னவோ?
அடங்கி டா உனதாசைகள்' என்றனன்.
'முறை சிறந்த அந் நீதியை எய்திட
முயல்வர் யாவரும்; என்னைத் தவிர்ந்தவர்
பிறர் இவ் வாயில் நுழைய அனுமதி
பெரியை, நினை ஏன் கேட்டிலர்?' என்றனன்.

* * *

நாட்ட வன் தன் இறுதிப் பொழுதினை
நண்ணி விட்டதை வாயிலோன் கண்டனன்.
கேட்கு மாறவன் மங்கும் புலன்களில்-
கீழ் வரும் சொல் இரைகிறான் வாயிலோன்:
'ஆட்கள் யாரும் பிறர் நுழை தற்கென
ஆய தன்றிந்த வாயில்; உனக்கென
ஏற்ப டுத்திய தே இக் கபாடம் ஆம்,
இதோ! அதனை நான் முடுகி றேன்' என்றான்.

●●●

(.பிரான்ஸ் க.ப்கா என்பாரின்
உருவகக் கதை ஒன்றை ஆதாரமாகக்
கொண்டது.)

மீனவனும் பொன்மீனும்

கருநீல நிறக்கடலின் கரையில் சிழுவன் வாழ்ந்துவந்தான்
பொலபொலப் படைந்த சிறு மண் குடிசையில், தன்கிழ
மனைவியுடன்,

செப்பமாகவே முப்பத்து மூன்று வருடம் வாழ்ந்துவிட்டார் -
கருநீல நிறக்கடலின் கரையில் இவர்கள் வாழ்ந்துவந்தார்;
மீன்பிடிப்பதற்கு வலையுடன் போவான், சிழுவன் நாள்தோறும்.
வீட்டில் அமர்ந்து சிழவி தனிமையில் நூல்கள் நூற்றிருப்பாள்.
அப்படி ஒருநாள் போனமீனவன் வலையினை வீசுகிறான்.
சேறு மட்டுமே சிக்கி வந்தது; மீண்டும் வீசுகிறான்.
கடற்புறக் களைகள் மட்டும் வந்தன வலையினில், பாவம்,
அவன்.

மீண்டும் வீசினான், இந்தத் தடவையோர் மீன் வந்தது
கண்டான்.

சாமானிய மீன்அல்ல, அது ஒரு பொன்மீன் மீனாகும்.

பொன்மீன் அவனிடம் மன்றாடியது, மணிதக் குரலோடு;
 “போகவிடுங்கள் பெரியவரே, நான் பொருள்பல தந்திடுவேன்.
 என்னஉமக்கு விருப்பம் எனினும் ஈவேன், அஞ்சாதீர்”
 இதனைக்கேட்ட சிழவன் வியந்தான், பயமும்
 கொள்ளுகிறான்.

முப்பதுடன்னொரு மூன்றாண்டாக அவனும் மீன் பிடிப்பான் -
 முன்ஒரு போதும் இப்படியான பொன்மீன் கண்டதில்லை.
 “பொன்மீன், பொன்மீன்! கடவுள் கருணை பொருந்துக
 உன்மீது.

போநீ கடலுள். நீதரும் பொருள்கள் எனக்கோ
 தேவையில்லை.

நீலக்கடலில் இச்சைப்படியே நீந்தி விளையாடு”
 என்று விடுத்தான், கடலிடை அந்த எழில்பொலி பொன்மீனை
 இல்லம் மீண்டான். மனையாளிடமே யாவும் கூறிவிட்டான்.

‘பெண்ணே, பெண்ணே, காலையில் வலையில் ஒருமீன்
 சிக்கியது.

பெரிதும் வியந்தேன்; அதுஓர் அழகிய பொன்மீன், அடி
 அடியோ!

என்னோடதுவும் றஷ்ஷிய மொழியில் இரங்கப் பேசியதே.
 “ஏகவிடுங்கள், கடலிடை, ஈவேன், இதற்குப் பதிலாக.
 ஐயா, நீங்கள் வேண்டியதெல்லாம் அளிப்பேன், நம்பும்” என
 அம்மீன் என்னைக் கேட்டது. நானோ அஞ்சி நடுங்கியதால்
 ஆழக்கடலுள் மீனை விடுத்தேன், பதிற்பொருள்
 கேட்கவில்லை.

இப்படியாகக் கூறிய சிழவனை ஏசி விரட்டுகிறாள்;
 ஏ, ஏ நீ ஒரு துளியளவேனும் புத்தியிலா முடன்.

சட்டி ஒன்றேனும் பெற்றிருந்திடலாம்; 'ஒறுவாய்ச்'
சட்டியன்றோ
சாய், சாய் எம்மிடம் இப்போதுள்ளது? போ, போ முழு
மக்கு..."

கேட்டவன் உடனே மீட்டும் கடலின் கரையைப்
போயடைந்தான்.

கிளறுப்பட்டுக் கிடந்தது கடல்நீர். பொன்மீன் தனைக்கூவ
நீந்தி அணைந்தது பொன்மீன். "ஓ, ஓ, நீரா? எது வேண்டும்?
சார்ந்ததும் ஏனோ?" என அது கேட்கக் கிழவன்
சாற்றுகிறான்:

தயவுபுரிந்தோர் உதவிசெய் பொன்மீன், மனையாள்
திட்டுகிறாள்.

நானோ கிழண்டி நலிந்தேன் மிகவும். நச்சரிப்புத் தாமேன்.
நல்லதோர் அகலச்சட்டி வேண்டும். நம்மதோ உடைசலப்பா--"
மீனோ, "பெரியீர், துயரம் தவிர்க. மீனாக. கடவுள் அருள்
மிகுதியும் அமைக. புதியதோர் சட்டி விரும்பிய வண்ணம்
வரும்"

என்றது. கிழவன் வீடுமீண்டு போய் நடந்ததை அறிவித்தான்.
முன்னிலும் கடுமையாக ஏசினாள், கிழவி - விரட்டுகிறாள்.
"மொக்குத் தனமாய்ச் சட்டி மட்டுமா கேட்டு வாங்கி
வந்தாய்?

சட்டி என்ன சீ, சட்டி? போய் ஒரு வீடு கேட்டு வாங்கு.
தயவாய்க்கேட்டு வாங்கி வந்திடு பொன்மீனிடம் போ, போ,"

விரட்டுப்பட்ட மீனவன் ஓடிக்க கடலின் கரை அடைந்தான்.
(கருநீல நிறக்கடலோ அன்று கலங்கிக்கி கிடந்ததையா)
"பொன்மீன், பொன்மீன்" என்று கூவினான். மீனும்
வந்ததுவே.

“என்ன தேவையோ? திரும்ப வந்ததேன், மீனவர் ஐயாவே?”
என்று கேட்டதும் கிழவன் வணங்கி, இறைஞ்சிக்

கூறுகிறான்;

“ஐயோ, ஐயோ மனைவி ஏசினாள். நானோ கிழவன் அம்மா!
அடங்காப்பிடாரி வீடு வேண்டுமாம்” என்றான் மீனவனும்.

“போவீர் கடவுள் அருள்வார். உமக்கொரு வீடும்

கிடைக்குமையா

புந்தி வருத்தம் நீங்குக” என்று பொன்மீன் சொன்னதையா.

தன்பழங் குடிலைத்தேடிப் போயினான் - முன்னைய குடில்
இல்லை.

சகல வசதியும் கூடியதான கல் வீடிருந்ததையா.

அங்கு கூடமும், சிம்னியும், கதவும் அழகாய் அமைந்ததையா.

ஆயினும் அங்கே யன்னலோரமாய் அமர்ந்த கிழமாதோ
மீனவக் கிழவனை மீண்டும் ஏசினாள். “வீடேன் வாங்கி

வந்தாய்?

வேண்டாம், போய் ஒரு மாளிகை கேள் நீ. நான் இனிமேலும்
ஒரு

வறியவளாக வாழ்ந்திட மாட்டேன். வாங்கிடு

செல்வமெல்லாம்.

மக்கள் மதித்திடும் நிலைவரம் வரவேண்டும்” என்று
விரட்டுகிறாள்.

கருநீல நிறக்கடலின் கரைக்கு மீண்டும் ஓடுகிறான்.
கண்டதும் பொன்மீன் சங்கதிகேட்க, எல்லாம் அவன்
சொன்னான்.

“ஐயோ, ஐயோ மனைவி ஏசினாள் - நானோ கிழவன்
அம்மா.

அடங்காப் பிடாரி தான் வறியவளாக வாழ்ந்திட மாட்டாளாம்”
 “நல்லது, நல்லது கவலையை விடுக. வேண்டுதல்
 நிறைவேறும்.
 நன்மைகள் விளையும். கடவுள் காப்பார்” என்றது
 பொன்மீனும்.

மீண்டு போயினான் மீனவன். அங்கே வீட்டிற் கண்டதென்ன?
 மிகவும் உயரிய மாளிகை அங்கே. வீட்டின் மாடிகளைச்
 சென்றே அடையப் படிவழி உண்டு. கிழவி அதன் அருகில்.
 சீதளக் காற்றைத் தாங்கும்படியாய்க் கம்பளிச்சட்டையுடன்.
 கூந்தல் முடியிற் பொன்னும் மணியும் கொண்டதோர்
 மாட்டலுண்டே.

கொத்துக் கொத்தாய் முத்தும் மணியும் கோத்தே
 அணிந்திருந்தாள்.

கால்களில் என்றாற் கருஞ்செந்நிறத்திற் கவின்பொலி
 சப்பாத்து.

காத்திருக்கின்றார் சேவகர் அங்கே சொல்லிய பணி ஏற்க.
 அவர்களை அடித்தும் மிரட்டியும் எல்லாம் அதிகாரம்
 செய்தாள்.

அங்கே வந்த கணவன் கேட்டான்: “அம்மே, சவுக்கியமா?
 இப்பொழுதாயினும் மனநிறைவுண்டா? எல்லாம் சரிதானே?”
 மீனவக் கிழவி சீறிவிழுந்தாள். குதிரைக் கொட்டிலுக்கு
 வேலை செய்யவே தனது கணவனைத் துரத்தி
 அனுப்பிவிட்டாள்.

கிழமைகள் ஒருசில ஓடிமறைந்தன; கிழவியின் ஆசைகளோ
 கிளர்ந்து பெருத்தன; மறுபடி கிழவனை ஏசி விரட்டுகிறாள்.
 “ஓடு, மீனிடம் கேட்டு வாங்கிவா ஒருபெரும் புதியவரம்.
 உயர்ந்த பதவிகொள் மாடுதனும் நிலைபரம் போதியதாகாதே.

நாடு முழுவதும் ஆள்கிற சக்கரவர்த்தினி ஆவேன்நான்”
நடுங்கிய மீனவன் பின்வரு மாறொரு மறுமொழி

கூறுகிறான்:

“ஏது, நீ ஒரு கர்வம் கொண்டவர். இப்படிப் பேசுவதேன்?
எப்படி நடப்பது முதலிய யாவையும் எங்ஙனம் மறந்தாயோ?
இராச்சியம் முழுவதும் உன்செயல் கண்டால் ஏளனம்
செய்யும்” என்றான்.

இவனோ கோபம் மிகவும் கொண்டாள்; இடித்தாள்
கன்னத்தில்.

“பேய்ச்சிறு சிழவா, நான் ஒரு தலைவி. பிதற்றாதே ஓடு.
பிறகு நடப்பது நானே அறியேன். பொல்லாப்பாகும்” என்றாள்.

கருநீலக் கடலின் கரையை மீனவன்போய் அடைந்தான்.
(நீலம் மிகவும் கருமையானதாய் நிறமே மாறியதாம்)
மீனை அழைத்தான்; வந்தது பொன்மீன், “பெரியவரே
சொல்லும்.

வேண்டியதென்ன?” என்று கேட்டது; சிழவன் கூறுகிறான்;
“ஐயோ, ஐயோ, பொன்மீன்! சிழவி அடங்காப்பிடாரி அவள்.
அவள் ஒரு பிரமுகி. அது போதாதாம். இராச்சியம் ஆளுகிற
சக்கர வர்த்தினி ஆகவேண்டுமாம். தயவுசெய் பொன்மீனே!”
சரி, சரி போய்வா. அப்படி ஆவாள். கடவுள் காத்திடுவார்”
என்றது பொன்மீன். கேட்ட மீனவன் இல்லம் மீளுகிறான்.
ஏசிய சிழவன் கண்ட காட்சியில் இதயம் சொக்கி நின்றான்.

ஆகா, எத்தனை அழகிய மாளிகை! அங்கே வீற்றிருந்தாள்
அரசாங்கத்துக்குப் பிரமுகர் சூழச் சக்கரவர்த்தினியாய்.
ஏதோ தூரத்தொலை நாடுகளால் இங்கே வந்த மது
ரசித்தபடியே இன்சுவை அமுதை மென்றவள் வீற்றிருந்தாள்.

மெய்க்காப்பாளர் தோளினிற் கோடரி விளங்கச்
சூழ்ந்திருந்தார்.

மிகவும் பயங்கரமாக இருந்தது. சிழவன் நடுங்குகிறான்.
“வாழ்க வாழ்கநீ சக்கரவர்த்தினி வணக்கம் கூறுகிறேன்.
மனத்தினில் இப்பொழுது தாயினும் நிறைவு வந்திருக்கும்
போலும்”

சிழவனை அவளோ திரும்பியும் பார்த்திலள்;
கேவலப்படுத்துகிறாள்.

கீழ்மகன் போலச் சேவகர் மூலம் ஓடமிரட்டுகிறாள்.
அவர்களும் அவனைக் கோடரி கொண்டு வெட்டாக்
குறையாக

அதட்டி உருட்டி விரட்டினர் அப்பால், அந்தோ, பாவம் அவன்.
“பேயா, பேயா, பத்தாம் பசலி உனக்கிது வேண்டுமடா.
பிறரை அண்டி இருந்திட வேண்டாம்” என்றனர் மக்களெலாம்.

இப்படி இரண்டொரு வாரம் சென்றது; இராணிக்
கிழவியுமோ

இன்னும் குழப்படி செய்திட ஏனோ எண்ணித்
துணிந்துவிட்டாள்.

ஏவலாளரை அனுப்பினள் சிழவனை இழுத்து வரும்படியாய்.
ஏசிய சிழவனை ஏசிய கிழவியும் இப்படிச் கூறுகிறாள்;
“சீ, சீ சக்கர வர்த்தினி பதவியும் எனக்குப் போதாதே.
செல்வாய் அந்தப் பொன்மீனிடம் கேள் - மறுபடி ஒரு
தடவை:

“நானே எல்லாக் கடலையும் ஆள்வேன்; பொன்மீன் அதுகூட
நயந்து பணிந்தென் ஏவல்கள் கேட்க நாயகி நான்ஆவேன்”

சிழவனும் அவளை மறுத்திடத் துணியான், பொன்மீனிடம்
போனான்.

கிளர்ந்து குமுறும் கடலோ குழம்பிக் கறுத்துக் கலங்கியதாம்.
அலைகள் பொங்கி நுரைகள் விம்பி அல்லோலப்படவே
அதனைக் கண்டு கிழவன் பயந்தான் - அழைத்தான்
பொன்மீனை.

வந்தது பொன்மீன், கரையினை நோக்கி. வணங்கி நின்றான்
கிழவன்.

“மறுபடி எதற்காய் வந்திருக்கின்றீர்?” கிழவன் விடை
சொன்னான்;

“அந்தோ, அந்தோ - நான் ஏது செய்வேன்? அவளோ
திருந்தாளாம்.

அகிலம் முழுவதும் ஆள்வதுகூட அவட்குப் போதாதாம்.
ஆழக்கடலில் வாழ்வதனோடதை ஆளவும் வேண்டுகிறாள்.
அவளுக்கேவல் புரிவதற்காக நீயே வேண்டும் என்றாள்”
மீனோ சளாரென வாலை அடித்தது; நீருட்போய் மறைய
வெளியிற் காத்து மீனவன் நின்றான். பொன்மீன்
திரும்பவில்லை.

மீண்டனன் தனது கிழவியினிடமே. பழம் மண்குடில்
கண்டான்.

வீற்றிருக்கின்றாள் வாசற்படியில் அந்தப் பழங்கிழவி.
வேண்டாம் என்றஅப் பழகிய சட்டி சுக்கல் சுக்கல்களாய்
வீழ்ந்தே சிடந்தது புழுதியில் அவள்முன். மீனவன் இது
கண்டான்.

●●●

ஏ. சி. புஷ்சின்
(ரஷ்யச் சிறுவர் கதை)
சோவியத் நாடு (1970)

சங்கீ

சந்தியில் நின்றேன் மஞ்சள் வனத்திடை.
 இரண்டு வழிகள் என் முன் கிடந்தன.
 ஒரு வழி
 அடம்பன் கொடிகள் திரண்ட புதர்வழி.
 மறுவழி,
 கோழிச் சூடனும், கோரையும் புலுண்டிய
 புல்வழி; பின்னது புழக்கம் குறைந்ததே.
 ஆயினும் இரண்டும் அண்ணன் தம்பிதான்.

இரண்டு வழியிலும் ஏகினைன் ஆயின்
 ஒரே பிரயாணியாய் இருத்தல் இயலுமா?
 இல்லையே! அதனால், புல் வழிப் படர்ந்தேன்,
 மற்றைய வழியை மற்றொரு நாளிலே
 பார்க்கலாம் என்ற பராமுகப் பான்மையால்!
 வழியின் முடிவிலோர் அடிவழி; அதன் முடிவிலோர்
 வழி; அதன் முடிவிலோர் வழி; அதன் முடிவிலோர்
 வழி - நான் மீளுதல் சாத்தியப் படாது.

'காட்டில் இரு வழி கண்ட நான், புழக்கம்
 குறைந்த வழியாற் போனேன்; அதனால்
 இத்தனை பெரிய வித்தியாசமா?'
 பல்லாண் டகன்ற பின் இங்ஙனம்
 நினைக்கவும் நேரலாம் நெடுமூச்சுடனே!

(றொபேட் ஃபிரொஸ்ற்
 என்ற அமெரிக்கக் கவிஞரின் கவிதை
 ஒன்றைப் பின்பற்றியது)
 (1970)

அக் அசாதாரணபான ஓர் அற்புதம்

வினாடிமீர் மாயாகோவ்ஸ்கி ஆசிய எனக்கு, யாரோஸ்லாவ்
புகைவண்டிப் பாதையிலுள்ள புஷ்கினோவில் மவுன்ற் அகுலா,
றும்யந்சேவ் கோடை இல்லத்தில் நேர்ந்த அனுபவம்.)

பொழுது படுகையில் நூறு சூரியர் தீயுமிழ்
கடுங்கோடை சுருண்டு ஆடிமாதமாயிற்று
வெப்பம் நெடுத்து உறுமியது
அழற்சி வானத்தை அள்ளி அணைத்தது -
ஊர்ப்புறத்தேதான் நேர்ந்ததிந் நிகழ்ச்சி
அகுலாக் குன்று கூனிய முதுகுடன்

புஷ்கினோப் பிராந்தியக் குடிசைகளையும்
 நெளி தெருக்களையும் உயரத் தூக்கிற்று
 அக்கிராமத்து மரவுரிக் கூரைகள்
 குன்றினைக் கோலச்செய்து சூட்டினால் வளைந்தன.
 ஊருக்கப்பால் தொலைவிலே ஒரு குழி
 வாயைப் பிளந்து கிடந்தது.
 சூரியன் அந்தக் குழியினுள் வீழும்.
 மறுநாள் மெதுவாய், நிச்சயமாக
 சுடர்வீடும் அதன் தலை தகதக சிவப்பாய்
 எப்போதும்போல் 'பொப்' என மேல் எழும்
 அதே குழியிலிருந்து
 ஒவ்வொரு நாளும் இதுதான் நடைபெறும்
 எனக்கோ எரிச்சல்.
 ஆம், ஒரே ஆத்திரம்.
 அடுத்து நிகழ இருக்கும் எதுவுமே
 முன்னரே தெரிந்தால் எனக்கு விசர் வரும்
 அலுப்பும் சலிப்பும் அதிகமானதும்
 முகஞ்சிவந்த சூரியனின் முன் வந்து சுத்தினேன்.
 "இறங்கி வா இங்கே
 உன் கழி குழிச் சொகுசைவிட்டு!"
 இப்படிச் சுத்தினேன் சுதிரவனை நோக்கி:
 "அட, கேடுகெட்டவனே, முகில் நடுவில் உனக்கு
 மெத்தையிட்ட தவிசுண்டு; நானோ இங்கே
 வசந்தமோ கூதிரோ பாராமல்
 சுவரொட்டிகளை வரைந்துகொண்டிருக்கிறேன்.
 சூரியனைப் பார்த்து முழங்கினேன்.
 "கொஞ்சம் நிலலடா கொடுவிழிப் பயலே
 கேள், நான் சொல்வதை.

இப்பொழுது செய்வதுபோல் அஸ்தமிக்காமல்
 சற்றே இசைந்தென் அருசில் வந்து
 ஒரு கோப்பை தேநீர்
 அருந்திடலாமே!"
 இப்படி நானோ, இரையலாயினேன்.
 ஐயையோ, என்ன காரியம் செய்தேன்!
 தொலைந்தேன் இனிநான்.
 இதோ வருகிறான் சூரியன்,
 குறு குறு நடந்து கதிர்க்கை நீட்டி
 வயல் வழிதடவி என்னிடம் வருகிறான்.
 அஞ்சாதவன் போல் நடித்தேன்
 ஆயினும் ஓர் அடி பின் வாங்கினேன்.
 அவன் கண்கள் முற்றத்தில் உள்ளன இப்போது.
 யன்னல்கள் நிறைத்து
 கதவுகளும் வெடிப்புகளும் நிரப்பி
 கொழுமை ஞாயிறு நுழைகிறான் உள்ளே
 அப்படியே வந்து சேர்கிறான்
 ஆசுவாசப் படுத்திக்கொண்டு
 அடைத்த குரலிலே உறுமல்போற் பேசினான்:
 "பிறந்த நாளின்பின் இன்றுதான் முதன்முதல்
 எனது நெருப்பினை அடக்கிட நேர்ந்தது.
 என்னை நீ அழைத்தாய். இல்லையா?
 கவிஞனே,
 கொண்டு வா தேநீர்.
 பழப்பாகும் வேண்டும். எனக்கு; மறக்காதே"
 வெம்மையால் அழுதேன் வியர்வை ஒழுகிட.
 ஆயினும் கொதிகல அடுப்பை மூட்டினேன்.
 "நல்லது தோழர் சோதி அவர்களே

அமர்க! அமர்க!”

அடக்கமின்றி நான் எதற்காய் ஞாயிறை
வரும்படி கூவினேன்?

தளர்ந்து நான் போனேன்.

என்ன நடக்குமோ என்ற பயத்துடன்
கதிரையின் விளிம்பில் ஒடுங்கி அமர்ந்தேன்.

ஆனால், ஞாயிறோ ஒரு வகை அதிசய
ஒளியை வீசினான்.

உளம் சிவந்தனாய்த் தோன்றினான் அல்லன்.

நானும் எனது கலக்கம் மறந்தேன்

அச்சமின்றி அருகில் அமர்ந்து

அதனைப் பற்றியும்

இதனைப் பற்றியும்

சோதிவானவனுடன்

சொல்லாடல் செய்தேன்.

ஒளிப்பு மறைப்பிலா உவகையில் நட்புடன்

தோழர் சோதியின் முதுகிலே தட்டினேன்.

விட்டுக் கொடாமல்

விண்ணவன் பேசினான்.

“நல்லது தோழனே, நான் -நீ இருவரும்

சரிசமம்-ஒரு நிகர்.

சரி, வா போவோம்.

கவிஞனே, பாடுவோம்-

கத்துவோம், உலகின்

வெறுமையும் சோர்வும் மிரண்டுபோம்படியாய்.

ஒளியை நான் பொழிவேன்

மொழியை நீ பிழிவாய்

கவிதையாய் மொழிவாய்”

பின்பு சுதிரவன் பிறங்குதன் சுதிர்களை
 வழமைபோல் எய்தான்
 இரவிருள் தசுர்த்தான்.
 சுருமை அனைத்தையும் விரட்டினான் - ஒழித்தான்.
 சுதிர்களும், மொழிகளும்
 இயலும் வரையும் வெயிலொளி கால்வன.
 இரவிலே சூரியன் இளைப்போடு தன் தலை
 சாய்த்துச் சற்றே
 துயில நினைத்தால்
 திடுவென ஆர்வம் என்னுளே கனலும்
 முழுத்திறன் வெளிப்பட ஒளிருவேன் நானும்
 மீண்டும் நாட்கள் இரைந்து தொடர்வன.
 என்றுமே ஒளிர்ந்திடல்
 எங்குமே ஒளிர்ந்திடல்
 இறுதிவரையுமே ஒளிர்ந்திடல்
 ஒளிர்ந்திடல் -
 இது தான் எனது தாரக மந்திரம்
 சூரியனுக்கும்
 அது தான் குறிக்கோள்.

●●●

விளாடிமீர் மாயாகோவ்ஸ்கி

இஸ்ரேல் யூதன் ஒதுவனுக்கும் அராபியன் ஒதுவனுக்கும்டையே உரையாடல்

என் பாட்டன் பாட்டியர் அவுஷ்விற்கில் எரிக்கப்பட்டனர்.
என் இதயம் அவர்களுடன் உள்ளது. ஆனால்
என் உடலிலிருந்து சங்கிலிகளை நீக்கிவிடு
உன் கைகளில் என்ன?

ஒரு பிடி விதை

சினம் உன் முகத்தைச் சிவக்க வைக்கிறது
அது தான் நிலத்தின் நிறம்

உன் வாளை உருக்கி கலப்பையாய் மாற்று
காணி எதுவும் நீ விட்டுவைக்கவில்லை
நீ ஒரு குற்றவாளி

நான் எவரையும் கொல்ல வில்லை,
எவரையும் ஒடுக்க வில்லை

நீ ஒரு அராபியன்: நீ ஒரு நாய்!

கடவுள், உன்னைக் காப்பாற்றுக
அன்பைச் சுவைத்துப்பார்;

ஒளிக்கு வழிவிடு.

●●●

சமீஹ் அல் காசிம்

(1939-)

வங்குரோட்டானவன் அர்க்கை

என் பாண் துண்டை நான் இழக்க நேரிடினும்
 என் சட்டையையும் சுட்டிலையும் விலைகூற நேர்ந்தாலும்
 கல்வெட்டியோ சமை காவியோ
 தெருக் கூட்டியோ நான் பிழைக்க நேரினும்
 உன் பண்டசாலையைத்
 துடைத்து மினுக்க நேரிட்டாலும்
 குப்பைளைக் கிளறி உணவெடுக்கும்படி வந்தாலும்
 பட்டினி கிடந்து அழுந்த நேரினும்
 மனிதனின் எதிரியே
 நான் விட்டுக்கொடுக்க மாட்டேன்
 இறுதிவரை போராடுவேன்.

என் காணியின் கடைசித் துண்டையும் பறித்தெடு
என் இளமையைச் சிறைக் கூண்டினுள்ளே புதைத்திடு
என் முதுசொத்தைக் கொள்ளையடி
என் நூல்களை எரித்திடு
என் கோப்பைகளில் உன் நாய்களுக்கு இரைபோடு
போ, என் ஊரிலுள்ள கூரைகள் மீது
உன் பயங்கர வலைகளை விரித்திடு
மணிதனின் எதிரியே
நான் விட்டுக்கொடுக்க மாட்டேன்
இறுதிவரை போராடுவேன்

என் கண்ணெதிரே
நீ எல்லா விளக்குகளையும் ஊதி அணைத்தாலும்
உதடுகளின் முத்தங்கள் அனைத்தையும்
உறைவித்தாலும்
என் நாட்டின் காற்றினைச்
சாபங்களால் நிறைத்தாலும்
என் ஓலமிடும் குரல்வளையை
அமுக்கி ஒடுக்கினாலும்
என் காசுகள்போல் பொய்க்காசு தயாரித்தாலும்
என் பிள்ளைகளின் முகத்து முறுவலைப்
பிடுங்கி எடுத்தாலும்
இகழ்ச்சி ஆணி கொண்டு
என் விழிகளில் அறைந்தாலும்
மணிதனின் எதிரியே
நான் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டேன்
இறுதிவரை போராடுவேன்.

மனிதனின் எதிரியே

துறைமுகங்களில் சைகைகள் உயர்த்தப்பட்டுவிட்டன
 காற்றெங்கும் அழைப்புகள் நிரம்பிவிட்டன
 எங்கெங்கும் அவை தெரிகின்றன
 அடிவானத்திலே கப்பற் பாய்களைக் காண்கிறேன்
 முயன்று, இடர்மீறி, இழப்புக் கடல்களினின்றும்
 யுலிசசின் கப்பல்கள் மீண்டு வருகின்றன
 பொழுது புலர்கிறது மனிதன் முன்னேறுகிறான்
 அவன் பொருட்டாக நான் சத்தியம் பண்ணுவேன்
 நான் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டேன்
 இறுதிவரை போராடுவேன்
 போராடுவேன்.

●●●

சமீஹ் அல் காசிம்

(1939 -)

சத்தியம்

ஒன்று
 இரண்டு
 மூன்று
 முன்னேறு
 முன்னேறு

இந்தக் கரிய யுகத்தின்
 காமப் பலிபீடங்களில்
 அடாவடித் தெய்வங்களுக்கு விடப்பட்ட
 பலிக்கடாவே

ஒன்று
 இரண்டு
 மூன்று
 கைகள் கோர்த்தபடி
 இருவருமாகப்

பைசாசப் பாதைகள் கடக்கிறோம்
 தந்தையே, தங்கள் கண்கள் இன்னும் ஒளிர்கின்றன
 தங்கள் கால்கள் நிலத்தில் உறுதியாய் உள்ளன

செல்க

மனிதனின் நெடிய உழல்விலே
 ஈடிலாத் துயர்களை எடுத்து வீசுக
 எமது புதிய விடியல்களை
 நாம் படைத்திடுவோம்
 வீசிய அம்புகள் விழிகளைத் தோண்டின
 ஆயினும், தந்தையே
 நான் உங்கள் விடிவிளக்கு
 விசுவாச நெய்யூற்றி
 முடியாத ஒளியதனைத்
 தங்கள் கைகளில் நிரப்புகிறேன்

கொள்ளையர்கள் கவர்ந்தவற்றை
 நான் மீட்டுத் தருவேன்
 இது சத்தியம்
 கடவுளாணை, மனிதனாணை
 இது சத்தியம்

ஒன்று
 இரண்டு
 மூன்று
 முன்னேறு
 முன்னேறு.

●●●

சமீஹ் அல் காசிம்
 (1939-)

சீரையில்தந்து எழுதும் கடிதம்

அம்மா

நண்பர்கள் என்னைத் தேடி வந்து
கதவிலே தட்டும் போதெல்லாம்
நீ வெம்பிக் கண்ணீர் மல்குவதை
எண்ணி நான் வேதனைப்படுகிறேன்

ஆனால் வாழ்க்கையின் சிறப்பு
என் சிறையிலே பிறக்கிறதென்று
நான் நம்புகிறேன் அம்மா
என்னை இறுதியில் சந்திக்க வருவது
ஒரு குருட்டு வெளவாலாய்
இருக்காதென்றும் நான் நம்புகிறேன்
அது பகலாய்த்தான் இருக்கும்
அது பகலாய்த்தான் இருக்கும்

●●●

சமீஹ் அல் காசிம்
(1939-)

இருபதாம் நூற்றாண்டு

பல நூற்றாண்டுகளின் முன்
 வெறுக்கும் பழக்கம் இல்லை எனக்கு
 எனினும், கொடிய நாகத்தை நோக்கி
 இளைப்பிலா ஈட்டியை நீட்ட வேண்டி வந்தது
 தீயிடையிருந்து வாளினை இழுத்து
 (B)பாலின் புத்திகெட்ட படிமத்தின் எதிரே வீசி
 இருபதாம் நூற்றாண்டின்
 எலிஜாவாக வேண்டி வந்தது

பல நூற்றாண்டுகளின் முன் எனக்கு
 சவக்குழி தோண்டும் பழக்கமே இல்லை
 ஆனால், இன்று என் இதயத்திருந்த
 பொய்த் தேவுகளைச் சவுக்கினால் அடிக்கிறேன்
 இருபதாம் நூற்றாண்டில் என்
 மக்களை விற்ற பொய்த் தேவுகளை
 பல நூற்றாண்டுகளின் முனு நான்
 விருந்தினர் எவரையும் விரட்டியதில்லை
 ஆனால், ஒரு நாள் காலை கண்களைத் திறந்தால்

என்னரும் பொருள்கள் எல்லாம் களவு போயிருந்தன
என்னுயிர்த் தோழன் தூக்கிலே தொங்கினான்

என்னிளம் பிள்ளையின் பிடரி முழுவதும்
இரத்தக் களரி

என் விருந்தினரின் துரோகம் உணர்ந்தேன்
என் சுதவடியில் சுண்ணிகள் புதைத்தேன்
கூர்வாள் மாட்டினேன்

என் சிறு சுத்தியின் எஞ்சிய பகுதிமேல் ஆணையாய்
இருபதாம் நூற்றாண்டில்
இவ்விருந்தினரில் எவரும் என் வீட்டுள்
நுழைந்திடத் தகார் எனும் உறுதியைப் பூண்டேன்

பல நூற்றாண்டுகளின் முன்
நான் ஒரு கவிஞன்
கவிஞன் மட்டுமே
சித்தர்கள் பலரின் மத்தியில் இருந்தேன்
இன்று நான் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில்
புரட்சி வெடிக்கும் எரிமலை ஆயினேன்.

●●●

சமீஹ் அல் காசிம்
(1939-)

இராணுவ வாகனத்துக்குக் கல்லெறிந்தேன்
 துண்டுப் பிரசாரம் விநியோகித்தேன்
 சைகை கொடுத்தேன்
 கையிலே தூரிகை தாங்கி
 கதிரையை அயல் வீட்டுச் சுவரடிக்குக் கொண்டு
 போய்
 சுலோகங்களை நானே தீட்டினேன்
 நானே பிள்ளைகளைக் கூட்டினேன்
 வெளியேறிய அகதிகள் மேல் ஆணையாய்
 எதிரிகளின் துவக்குச் சனியன்
 எம்தெருவில் மின்னுமட்டும்
 எதிர்ப்பதென்று சத்தியம் பண்ணினோம்.
 அலாவுதீனுக்குப் பத்து வயதும் இருக்காது.

3.

அக்கேசியா மரங்கள் நசுக்கப்பட்டன
 நாஃபாவில் படலைகள் பூட்டப்பட்டு
 கவலையால், அல்லது மெழுகினால்
 அல்லது ஊரடங்குச் சட்டத்தால் முத்திரையிடப்பட்டன.

(நள்ளிரவில் பின் மீண்ட, காயம்பட்ட ஒருவனுக்குப் பாணும், காயம்
 கடடும் துணிகளும் கொண்டு போக வேண்டியவளாய் அச்சிறுமி
 இருந்தாள். அவள் ஒரு தெருவைக் கடக்க வேண்டும். அங்கு
 அந்நியரின் கண்களும் காற்றும் துப்பாக்கி வாய்களும் உன்னிப்பாய்க்
 கவனித்துக் கொண்டிருந்தன)

அக்கேசியா மரங்கள் நசுக்கப்படுகின்றன
 ஓர் வெட்டுக்காயம் போல்
 நாஃபாவில் வீடொன்றின் கதவு திறந்தது

அவள் பாய்ந்தாள்
 மல்லிகைச் செடியொன்றின் மடியிலே விழுந்தாள்
 யங்கரத்தின் பாதையோரம் வந்தாள்
 ஈச்சமரம் ஒன்று அவள் புகல் ஆயிற்று
 கவனமாய்...
 ஒவ்வோர் அடியாய்...
 இப்போது பாய்...

ஒரு காவலாள்
 விளக்குகளின் பளிச்சீடு
 ஓர் இருமல்
 யார் நீ?
 நில்
 ஐந்து துவக்குகள் அவள்முன் நீண்டன
 ஐந்து துவக்குகள்

காலையிலட
 படையெடுப்பாளர் மன்று கூடிற்று
 அவளைக் கொணர்ந்தனர்
 ஆயினா
 ஒரு குற்றவாளி
 அவளுக்கு வயது எட்டு.

●●●

சமீஹ் அல் காசிம்
 (1939-)

மங்காய் உடையணிந்த ஐ.நா. மன்றர் அனைவருக்கும்

எங்கணும் இருந்து வந்த மதிப்புடை மனிசர்காள்
நண்பகலில் மங்காய்க்
கழுத்தில் இறுக்கிய பட்டிகளும்
கிளர்ச்சியூட்டும் சர்ச்சைகளும்
இன்றைய எமது யுகத்தில் என்ன பயனைத் தரும்?

எங்கணும் இருந்து வந்த மதிப்புடைய பெரியோரே
என் இதயத்திற் பாசி படர்ந்தது
கண்ணாடிச் சுவர்கள் அனைத்திலும் படர்ந்தது

கூட்டங்கள் பலவும்
 பேச்சுக்கள் பலப்பலவும்
 ஒற்றர்களும்
 வேசியர் மொழிகளும்
 அரட்டைகளும்
 இன்றைய எமது யுகத்தில் என்ன பயனைத் தரும்?

ஓ கனவான்களே
 குரங்கின் சந்திரன் எப்படியோ திரும்பட்டும்
 நீங்கள் வாருங்கள்
 உலகின் பாலங்களை நான் இழந்து வருகிறேன்
 என் இரத்தம் மஞ்சள்
 உறுதி மொழிச் சகதியுள் என் இதயம் புதையுண்டது

எங்கணும் இருந்து வந்த மதிப்புடைய மாந்தர்கள்
 என் வெட்கம் கொள்ளைநோய் ஆகட்டும்
 என் துயர் ஒரு பாம்பாகட்டும்

எங்கணும் இருந்து வந்த
 மின்னிடுங் கரியதோற் சப்பாத்துகளே
 என் சினம் சொல்லில் அடங்காது
 இந்த யுகம் கோழையானது
 என்னைப் பொறுத்தவரை...
 எனக்குக் கைகளில்லை.

●●●

சமீஹ் அல் காசிம்
 (1939-)

padippakam

படிப்பகம்

padippakam

படிப்பகம்

வையம் முழுதும் வழங்கும் மொழிகளது
கையிலே கோத்தெம் கவியும் நடைபயின்றால்
எய்தும் புதிய திறங்கள்; எமதகத்துக்
கொல்லைப் புறத்துக் குறுகல் வழக்கத்தின்
எல்லைக்கு மிஞ்சி எழுந்து பிறர் நிலத்தும்
செல்லும் படியாம் செழுமை பல உண்டாகும்.

சற்றேம் நிலையைச் சரிபார்த்துக் கொள்வோமே;
மற்றோர் படைப்பின் மகத்துவத்தை ஆய்வோமே;
உற்றார் உறவார் உணர்விற பிறந்தவற்றைக்
கற்று மகிழ்வோமே; அன்னவர்கள் காவியத்துட்
பெற்ற அனுபவத்தை நம்பார் பெயர்த்தனிக்கும்
நற்றவத்தில் ஈடுபட்டார் நன்றே புரிகின்றார்,

பாட்டினையே பாட்டாய்ப் பெயர்க்கும் பணி பெரிது;
மீட்டும் முதல் நூல் விளைத்தோன் அவன் பட்ட
பாட்டின் வழி ஆம் பெயர்ப்பு மறுபடைப்பே
கேட்டும் உணர்ந்தும் கிறுகிறுத்தும் கண்டதை, நாம்
ஊட்டம் பெறுதற் குயிரோடு கொண்டுவந்து
மீட்டும் தமிழில் எனில் மிக்க நன்றி கூறோமோ?

மஹாகவி -

(முருகையனின் 'ஒரு வரம்' நூலுக்காக மஹாகவி எழுதிய முற்பாட்டிலிருந்து)

9 789558 637272

ISBN : 978 - 955 - 8637 - 27 - 2

Price 150/=

படிப்பகம்